

Bohatí Chudáci

ROMÁN : : : MAĎARSKY NAPISAL M. JÓKAI

Pro detektiva a policejního strážníka počíná v tuto dobu teprve doba večere, není-li jim totiž večereti na útraty úřední, nýbrž na vlastní jejich peníze. Přijdou-li takoví dva hosté do místnosti, různou společností navštěvované, utuče pojednou všechna hlasitější zábava. Jeden host šeptá druhému:

„Tamtó sedí detektiv se strážníkem — snad někoho hledají.“

Potom prohlíží si jeden druhého nedůvěřivě a myslí si: „Snad sbláhají tebe!“

Obyčejně vytráčí se jeden host za druhým, což hostinskému není právě příjemným.

Proto jsou dvě takové postavy jen tenkrát vítánymi hosty, když místnost hostinská již jest prázdná. Potom i domácí dekuráky ochotně a s libezným úsměvem jim posluhují a hostinský se zvláštním poklonou nabízí jim šnupáček z velké tabatěrky.

Než se nadál, nalézala se před nimi velká mísa s noťnými porcemi rozsekané pečené husy, obilížené zelím. Jóháněk nedal se dlouho pobízeti a vybral si jeden z nejlepších kusů, který přenesl na svůj talíř. Vtělá jeho tužba po zamilované jídle byla v tomto okamžiku slavně ukojena.

S opravdovou chutí pustili se oba do jídla. Moudrý člověk po tak dlouhém nepromluví, dokud pro svoji řeč neopatří si řádného podkladu a dokud několika dobrými douškami piva či vína neurovná slovním cestu do systosti, nýbrž třeba jednotlivé kůstky pečlivě ohledatí a naposléd dobrou hlnědu šťávu na dně mísy pomocí chleba vymáčketí, aby práce byla čistou a úplnou.

Teprve potom následuje pítka a hovor.

„Náš přítel nyní si přifuklí.“

„Dej ti Pán Bůh zdraví, příteli Jóhánku!“ pravil při tom Rezek.

„Mnoho štěstí, příteli Kristofe!“ odpověděl Jóháněk.

Tímto vzájemným přpitkem byla rozmluva zahájena. Jóháněk poznal ihned, že ho Rezek vlastně chce vyslyšet, že na něm chce vyzvídati, čeho pro své pátrání potřeboval.

„Nuže, jak ti chutnala husí pečinka po panské stravě v nemocnici Červeného kříže?“ počínal Rezek rozmluvu.

„Věř mi, Kristofe, pohyb v nemocnici byl mi již nejvyšší opravdu obtížným vzor tomu, že měl jsem tam opravdu panské časy. Každého dne vzácná jídla a drahá vína — to se naprosto nehodí pro naše. Než nad obyčejnou stravnou, s kterou nás žaludek nejlépe se spátěl!“

„Avšak v prvních dnech měl se na pozor,“ napomínal Rezek. „Nedopřávej si příliš mnoho ze svých zamilovaných jídel. Pro dnešek máš dosti na husí pečince!“

„Však byla výtečná, pane hostinský ode dvorní strážě! Vyfideť vaší paní manželce naše nejvícejší uznání. Ze všeho, co nám poslala, nebyly než ohladněné kosti. Připijme tedy na zdraví této znamenité kuchářky!“

Nyní připil si s ním také hostinský, bývalý člen dvorní strážě.

„A tuto sklenku vypravduji na zdraví naší dámy, která o mého přítele Jóhánku po čas jeho nemoci tak starostlivě pečovala,“ zvolal Rezek.

„Česť snad píti na zdraví jeptičky!“

„Ach, kdož by myslil na jeptičku, té jest dobře, i když nikdo na ni nevzpomíná — připijím na zdraví hraběnky.“

„O jaké hraběnce mluvíš?“

„Nu, o krásné hraběnce Eleonore X. Snad se přece na ni pamatuješ?“

„Tak i já souhlas,“ přivěděl detektiv; „kdyby do opravdy byla provedla svoji hrabku, zajisté věděl by již o tom celý svět. Veliké plakáty na nárožích oznamovaly by obecenstvu,

že v té či oné noční kavárně, třeba někde „u modré kočky,“ vystoupí komtesa X. jako kupletní zpěvačka. Její vystoupení bylo by způsobilo mnoho skandálů a hluku a noviny by jistě o tom psaly. A roztomilá komtesa byla by se i o to postarala, aby jí policie musila poslati z hlavního města postrkem, což byl by vřehol ostudy pro celou hraběcí rodinu.“

„Proč jsi to všechno neřekl hraběnce, když po deři své pátrala?“ namítal Jóháněk. „Něco podobného bylo by mne hned napadlo!“

Detektiv s úsměvem přijal tuto výtku.

„Máš pravdu, Jóhánku! Říkal jsem to vždycky, že jsi chytrý chlapík! Nu, a co myslíš, kde bychom tedy měli hledati ztracenou komtesku?“

„To už nepatří do mého femelsa, nejsem detektiv. K tomu nedostává se mi potřebných vlastností.“

„Ach nemluv tak! Což nebyl to mistrovský kousek, když jsi do pasti vlákal mezinárodního zloděje, jenž uzemně napálil s houslem?“

„I slepé kuře najde někdy zrna. V pravdě nehodím se ani za policejního strážníka. Cítím to sám velmi dobře. Každý mne snadno přelstí. Nedovedu býti dosti nedůvěřivým a dosti neceťelným. Lituji vždy člověka, jehož musím pronásledovati. Proto chei se vzdáti služby při policii. Již jsem se také ohlédl po občanském postavení, jež se lépe srovnává s mojí povahou. Nechei snad odložití tento oděv jen proto, poněvadž jsem v něm jaksi strašákem pro širší obecenstvo; ani proto, poněvadž již tolikrát bylo po mně házeno kamením a blátem při pouličních výtržnostech, ani proto, poněvadž jsem v něm utřel několik smrtelných ran — nikoli! Učiním tak jediné proto, poněvadž sám nahližím, že nejsem z onoho dřeva, z něhož musí býti vyroben pravý strážník, jenž bezohledně dovede konati svoji povinnost. Jsem příliš hloupým k tomuto těžkému povolání. Jen proto odložím tuto uniformu.“

„Hoj, příteli Jóhánku! Příteli Jóhánku! Povím ti něco pěkného. Zele lépe můžek se zbavit této uniformy a pomoci sobě i mně ke slušnému jmení. — Poslyš, můj drahy!“

„Ostatní dopověděl mu šeptem: „Velmi snadno můžeme spolu vydělati půl milionu, když se to podaří.“

Jóháněk se zarazil; leknutím vypadla mu dýmka z ruky. Přes to však se tvářil, jako by nabídku detektivově nerozuměl.

„Půl milionu? Česť snad vyloupiti peškou poštu?“

„O nikoli. Můžeme získati tak velikou sumu zcela poctivým a řádným způsobem. Hraběnka Eleonora X. určila půl milionu v odměnu tomu, kdo vyhledá její ztracenou deuru. Slyš! Půl milionu! Mohli bychom se o tuto sumičku rozdělit. Tobě bych dal z toho dvakrát sto tisíc zlatých a do své smrti nemusil bys ničeho pracovati.“

„Nevím, co bych počal s tolika penězi.“ Vyrstl jsem v chudobě a spřátelil jsem se s ní tak, že by se mi po ní stýskalo.“

„Není pravda, milý příteli! Chudobě nezvykneme nikdy. Také já říkávám, že jsem spokojen s tím, co mám, avšak ve své duši cítím jinak.“

„Tobě jest ovšem jinak. Ty býval druhdy velikým pánem. — Mival jsi krásné pozovy, drahé koně, hezké milenky a ve šlechtickém klubu býval jsi jako doma. Poehopuj, že zmocňuje se tě nyní ona vzácná tesknota, jakou poctuje každý trůnu zhaivený mocnát a každý sekulý boháč. Ty bys už dovedl užiti peněz, snadno získaných. Avšak co bych já si počal se svojí stěsností? Dvakrát denně bych přec oblékal nemohl a dva páry bot bych také nemohl nalouhon obouiti. Při takovém bohatství sotva bych lépe spal než nyní. Ve společnosti, ve které nyní se pohybuji, nemohl bych potom setrvati a jist tak zvaná „lepš“ společnost nerada by mne ani viděla ve svém středu, poněvadž se k ní naprosto nehodím. Dostanu-li místo při politické obci, o

teré se právě ucházím, řekne o mně každý: „Toť řádný muž, byl strážníkem u naší policie a byl vyznamenán stříbrným záslužným křížem.“ Kdybych však měl dvakrát sto tisíc zlatých, řikal by každý: „Kdož ví, jak na byl těch peněz. Snad někoho okradl či oloupil. Není známo, že by byl vyhrál v loterii. Vždyť byl jen prostým strážníkem.“ Ano, tak by se o mně mluvilo. — Potom bych musil dokonce schovati svoje záslužný kříž, aby ho nikdo u mne nespátlil.“

„A což nenapadlo tě ještě někdy, příteli Jóhánku, jak smutný jest život, když musíš jej člověk o samotě trávit? Což jsi se ještě nikdy nepodíval krásné dívky hlouběji do očí? Netoužil jsi nikdy po vlastní domácnosti, po šťastném životě rodinném, jehož největší nepřítelkyní jest chudoba?“

Jóháněk mlčky hleděl před sebe. Bylo na něm znáti, že hluboko se zamyslí, neboť dýmka opět mu při tom ubáda. Slova detektivova učinila na něho patrný dojem.

Avšak brzy se vzpamatoval a vyklepav žhavý popel z dýmky pravil jaksi odhodlaně:

„Dejme si na to ještě jednu sklenici.“

Pivo bylo hned přineseno.

„Nuže, připijme nyní na zdraví oně krásky, na niž jsi nyní myslil!“

„Přifuklí si.“

„Ano, máš pravdu, milý příteli,“ počal nyní Jóháněk. „Také mě zmocňuje se někdy touha po nějakém štěstí. Avšak nikoli po štěstí, které by mi ostatní svět záviděl, nýbrž po takovém, o němž by nikdo nevěděl. Dva lidé snáze snázejí starosti a svězele, jež potom mění se v poloviční svězele; a když sdílejí spolu všechny svoje radosti a naděje, tu jsou to radosti a naděje dvojnásobné. Člověk se nikdy tak dobře sám nenasytí, jako když dívá se na dobrou chuť svých milých, kteří v radosti a spokojenosti přijímají, co jim bylo z lásky poskytnuto. Nuže, takové asi myšlenky mne někdy znepokojují. Po takovém štěstí někdy toužívám. Avšak k uskutečnění takového ráje nepotřebovuje člověk dvakrát sto tisíc.“

Detektiv se dal do smíchu.

„Co bych si počal s tolika penězi?“ pokračoval Jóháněk ve svém rozjímání. „Práci, ke které moje vzdělání a mé schopnosti postačují, nemohl bych potom vůbec konati a k něčemu lepšímu, vyššímu se nehodím. Těžko se vpravovati v mém věku do jiných povolí. Zajistí by mne postihl osud všech těch lidí, kteří na světě nemohou pro sebe najíti vhodného místa, něčeho na práci nemají a nevědí, co počíti s penězi lehou nabytými. Jsou z nich darmožádní, hříšlivci, kteří Pánu Bohu kradou čas, mrhají zdravím i penězi. Také já bych se stal takovým ničemou. Na penězích, kterých si člověk prací nevydělal, není žádného požehnání. Kdybych nyní náhle zbohatnul, ztratil bych nejvzácnější svůj klenot, jehož nade vše si vážím: chuť ku práci a snahu, abych užitečný byl na světě. — Zůstannu-li chudým, budu mít tento klenot v duši své až do smrti. A proto nechei peněz lehou nabytých.“

„Toť vypadá, jako by se Jóháněk bránil před pokušením,“ pomyslí si detektiv. Rozhodnost, s jakou chudý policejní strážník odmítal veliké občastenství na podniku, sbláhavě velikou odměnou, vzbudil jeho poctění. Detektiv soudil nyní, že Jóháněk má jisté nějaký poklad pečlivě strážný, který jest mu vzácnější než dvakrát sto tisíc zlatých.

(Pokračování.)

Rodiny

Mnoho se již usadilo v úrodných krajích země a štěstí bylo jim. Jedni již dostali peněz, jiní se usadili. Mnoho lidí bylo šťastných a spokojených. Když se v úrodných krajích usadili, byli velmi šťastni. Když se v úrodných krajích usadili, byli velmi šťastni.

W. J. BULIN & CO.,
Hamilton City, California

DRA. PETRA HOBOKO

Je lékem uznávaným násluhy. Vynález se líčí od všech jiných léků. Má se mít své nápodobitelny, nemá však žádné náhrady.

Čistí krev **Podporuje trávení**
Draví duje otevře **Děsobil na játra**
Děsobil na ledviny **Utišuje živní soustavu**
Žil, posiluje a ovižuje.

Zkrátka je to rodný lék v každém slova smyslu a měl by se nacházeti v každé domácnosti. Než ho dostati v lékárnách, nýbrž dodává se lidem přímo skrze svačnatel jednatele. Nevíte-li o žádném jednatele, dopíše jedním vyráběním a majitelem.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 119

Vaří a lahvuji vyborné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.

Pozor! Pozor!

Budte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte ji nikdy zadem, dokud je se dříve neprovede, že nejede jiná kára opačným směrem. Neopozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit možnému případu nehody.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

HOTEL HARNEY

Nový Hotel Harney, úplně ohrněvzdorný, moderně zařízený v každém ohledu. Ceny mírné, \$1.00 a \$1.50 denně z pokoje. Obsluha vzorná. Jan 14c

Telefon hotelu: Doug. 1288.
Tel. hostince: Doug. 6095.

ROH 14. a HARNEY UL., OMAHA

Nejlépeším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada,

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 491f

Česť prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na čepu. **PLZEŇSKÉ** z Městského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofbrau'sch Bawaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy u nás se na druhé podlaže.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích

z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEBRASKA

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a doporučeno lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Jsmo zakladateli zdárně prospívající české osady v Kalifornii

bliže města Hamilton City, v úbočí Sacramento, jež jest vzrostlým svou plodností jak obilna tak i vzevřehého ovoce. Posavky produkce činí po \$35.00 akr, za kterou cenu mohou i méně štěstliví krajané přejíti si podobný domov v krásné Kalifornii.

Íste klasická krajina na rovní v 1100 akrech vřetelného potoka po \$50 akr, jež by rovněž na malém díle, za méně bystrok sblí stakali jednatelvi prodávati.

Máme mnoho jiných rozských rovní a tisících akrů se velmi nízkými cenami od \$15.00 vřím.

Uvěřte si příjemný smysl vřít k nám na prohlídku krajiny.

W. J. BULIN & CO.,
Hamilton City, California